

Jakmile jsem začal psát, uvědomil jsem si, že si nejsem zcela jistý, jak Vás oslovit. Etiketa vyžaduje, abych Vám Vašeho formátu vykal, ale protože sám vím, jak těžké pro nás umělce je být neustále formální, bál jsem se, že by můj formalismus působil spíše chladně a odtaziť. A pak jsem si vzpomněl na den, kdy jsme se v roce 1999 setkali při příležitosti předávání ceny Argentinské společnosti autorů a skladatelů, ceny, kterou jsem obdržel přímo z Vašich rukou a z rukou Ariela Ramíreze, a já jsem se hledal fotografie pořízené z této události. Ty fotky, které jsem našel, neživé obrázky našich životů, mi připomněly, jak láskyplné toto setkání bylo. Z toho důvodu jsem se rozhodl, že tykat Vám nemůže být až tak nemístné, a tak zariskuji... Jestli se pletu, žádám Tě o prominutí a prosím Tě, abys mne prostřednictvím odpovědi vrátila „zpátky na zem“.

Pak přišlo na řadu pátrání, jak bych tento dopis vůbec mohl dostat do Tvých rukou. Rozeslal jsem S.O.S. svým „kontaktům“ v Argentině a dostalo se mi informace, že jsi byla hospitalizována. Nevím, zda jsem tomu správně porozuměl, a tak se omlouvám, pokud se pletu, ale to dítě, které mám v sobě, je hrozně smutné při pomyslení, že se „Reina Batata“ netěší dobrému zdraví. Doufám, že Tvůj pobyt v nemocnici nebude trvat dlouho a že se co nejdříve vrátíš domů.

Takže k věci: V roce 1999, pár dní po tom ocenění, mi zavolali producenti od Garcíi Ferrého a ptali se mne, jestli bych měl zájem natočit Tvoji píseň, Tvoji *Manuelitu*, do filmu, který byl tenkrát už skoro dotočený. Šel jsem tedy do nahrávacího studia, natočil jsem svůj part, jak ode mne bylo žádáno, ale nakonec se rozhodli pro ženský hlas, jež se jim pro dětskou mysl zdál zřejmě vhodnější. Vzpomněl jsem si na Tvá slova, která jsi mi tehdy řekla, když jsi mi během ceremoniálu darovala knihy Tvých písní, a ano, také mne překvapuje, že většina písní pro děti je nazpívána ženským hlasem. A právě kvůli tomu, od historky s lidmi od Garcíi Ferrého až do teď, mne pronásledovala posedlost uskutečnit Tvůj sen: natočit píseň pro děti, ale s hlasem „tatínka“. Tak jsem tak učinil. Píši, abych Ti sdělil, že jsem před pár týdny dokončil nahrávání Tvých dvaatřiceti „drahokamů“.

Když jsem se „ponořil“ do Tvých partitur (které jsem nikdy předtím neviděl, protože jsme si Tvé písně vždy všichni předávali pouze sluchem, z generace na generaci), zjistil jsem například, že *Manuelita* je habanera, nikoliv balada: je o tolik krásnější, když je doprovázena tak smyslným rytmem! Také jsem objevil, že *Canción del estornudo*, *La familia polillal* nebo *Perro salchicha*, jsou hotová hudební divadla ve své nejčistší podobě, a takto bych mohl pokračovat dál a dál s každou z Tvých písní. Řekl jsem svému klavíristovi, Giuliovi, že pokud se přitom sami nebudeme bavit, ani děti se tím potom nemohou bavit. A pokud sami nebudeme plakat (ani si nedokážeš představit, jak těžké pro mne bylo natočit píseň *La pájara Pinta*, aniž by se mi přitom brekem zlomil hlas), ani děti nebudou plakat. Tak to bylo a tak jsme to udělali - smáli jsme se a plakali jsme - a vyšlo to nádherně. Rozhodl jsem se, že písně raději nazpívám v nižších tóninách, aby tak teplo hlubšího hlasu lépe rozechvělo dětskou duši. Také jsme zjednodušili instrumentaci až k jejímu samotnému základu, k tomu klavírnímu, jak byly písně původně napsány. Je neuvěřitelné, jak se člověk dokáže soustředit na tu čistotu slov a na sladkost melodií, když není rozptylován zbytečnostmi! Takže nyní se nacházíme v křehkém období, kdy tento zaznamenaný materiál musíme přetvořit v produkt (omlouvám se, že používám tak příšerné slovo), aby se mohl dostat k dnešním dětem, tolik zatíženým všemi těmi elektronickými věcmi. Aby se k nim dostal spolu se stejnou silou, s jakou se před mnoha lety dostal ke mně a ke všem ostatním dětem z mé generace. Mimochodem, děkuji Ti za to, že jsi nás svými písněmi vychovala.

Nevím, kdy písně vydáme, kdy se dostanou k veřejnosti. Nespěchám na to - trvalo mi mnoho let, než jsem projekt zrealizoval - ale chtěl jsem, abys věděla o existenci našich nahrávek a o mé vděčnosti a náklonnosti.

S obdivem,
José Cura

Poznámka: Editaci a mixáž písní jsme dokončili v roce 2011. Maríia Elena zemřela v lednu téhož roku. Nikdy jsem jí nemohl poslat tento dopis, ani nahrávku písní. Smutek bude napraven teprve tehdy, až budu vědět, že si mnoho dětí, ať je jim nula nebo sto, užívá tuto nahrávku, kterou tak miluji.